

Marko Simčič
TOČNO OB PRAVEM ČASU
(humoreska)

Vsakič nepopisno uživam, ko opazujem, kako se na vedno drugačen in izviren način pripravlja na pravcati obred, s katerim me skuša pridobiti za katero od svojih novih želja. Ali pa prepričati, da je tisto, kar si je zamislila, najbolj potrebna stvar na svetu in jo zato seveda nujno morava kupiti.

Seveda je dvom o tem, kdo je na koncu teh malih strateških igrice zmagovalec, popolnoma nepotreben; čeprav bi ob zadovoljstvu, ki ga nudi gledanje tako vrhunsko zrežirane in izpeljane predstave, težko govorili o kakršnemkoli poražencu. Sicer pa, saj nas na koncu vedno prepričajo, mar ne? Od njene zadnje domislice ni minilo še niti štirinajst dni, zato me je tistega nedeljskega popoldneva ujela popolnoma nepripravljenega za kakršnokoli ugovarjanje.

V ponošeni trenirki, za katero mi je seveda le z velikimi napori uspelo, da se ni spremenila v navadne krpe za prah (da, da, tudi jaz včasih zagovarjam svoj prav!), sem zleknjen v udobnem naslonjaču in nedeljsko neobrit (in tistega dne še ne primerjan s ščetinastim jazbečarjem - hudiča, če zdaj pomislim, je bil to že dovolj tehten razlog, da bi lahko nekaj posumil), bolščal v prenos košarkarske tekme, ki sem se je veselil že najmanj štirinajst dni. V takih trenutkih sem edini napor porabil le za to, da sem občasno premaknil spodnjo ustnico in zavzdihnil samo kakšen nezadovoljni "oh!" ali pa bolj veseli "ah!", pač skladno z dogajanjem na igrišču. Sodnik je z žvižgom komaj označil konec prvega polčasa, ko se je nenadoma pojavila pred menoj.

"Na, tu imaš, mrožek moj!"

S svojo vitko postavo, ki ji jo je po vseh teh letih zakona še vedno odlično uspevalo obdržati, je v tanki, prozorni bluzi gibčno smuknila poleg mene v naslonjač in mi začela nežno grizljati levi uhelj. Na pladnju, ki ga je pred tem postavila predme, je v orošenem vrčku glasno prasketala pena ledenomrzlega piva, ob vrčku pa se je s krožnika še vedno rahlo kadilo iz hrustljivo zapečenega toplega sendviča s sirom, kraško slanino in na rezine narezanim svežim paradižnikom.

Seveda sem se takoj prepustil nežnemu crkljanju in hkrati potegnil dovolj velik požirek piva, s katerim sem odločno potisnil prehlavno odgriznjen kos obložene kruhove gmote globoko navzdol po grlu.

Ob mojem nadaljnem, bolj umirjenem grizljanju sendviča in ob njenem občasnem nežnem grizljanju mojega uhlja je ves čas žlobudrala povsem vsakdanje stvari. Nekaj o plevelu na vrtu, ki bi skoraj zamoril mladi korenček, pa o paradižniku, ki

ima letos nekam čudne rumene liste; jaz pa sem zadovoljno mlel naprej in že rahlo sumnjičavo čakal na tisti njen znameniti "Veš, zadnjič sem nekje videla..." ali pa "Mislim, da bi si midva prav tako lahko privoščila...". Vendar ne! Razigrano je nadaljevala z rezultati svojih vrtnih raziskav, jaz pa sem iz minute v minuto postajal bolj prepričan, da me je ljubkovalno primerjala s tisto tolsto, a ljubko živaljo prav zaradi nekega posebnega cilja.

Vendar pa, bolj, ko se je približevalo nadaljevanje tekme, bolj sem postajal nemiren. Tiho občudovanje njene predstave in seveda tudi uživanje v njej (priznam - zlasti obgrizen uhelj, topel sendvič in hladno pivo imajo pri tem še posebno težo!) se je kmalu sprevrglo v vedno bolj napeto pričakovanje. Zdaj sem bil že popolnoma prepričan, da bo vsak hip začela z enim od svojih znamenitih stavkov. Zato sem v mislih začel mrzlično iskati do sedaj še ne uporabljene obrambne mehanizme in sestavljal kar najbolj prepričljive možne nikalnice. Samo, da ne bi vsega skupaj povlekla tja do konca tekme! Pogledal sem na uro in zgroženo opazil, da je veliki kazalec v pravem galopu dirjal med številkami po obodu. Olikano, pa vendar še bolj zavzeto (ali pa karseda opazno, kakor želite) sem začel pogledovati zdaj na uro, zdaj na ekran. Tekma bi se morala vsak hip nadaljevati, ona pa še vedno nič! Niti z besedico se ni hotela izdati, jaz pa bi se bil v tistem trenutku zaradi tekme pripravljen odreči tudi njenemu prikupljanju mojemu egu! (Zlasti takole sit in z omočenim grlom, porečete!) Žena pa je še kar naprej mirno predla svojo mrežo; zdaj že okrog vrtnic, ki so jih letos spet napadle mravlje velikanke.

Reklam je bilo konec in ekipa na igrišču se je že začela ogrevati. Verjetno je opazila mojo nemirnost, saj je nenadoma vstala in me pri tem pogledala z najbolj razumevajočim pogledom tega sveta.

"Kar oglej si to tekmo v miru do konca, mrožek! Ne bom te več motila."

Cmoknila me je na lica in odhitela v kuhinjo, jaz pa sem le začudeno strmel za njo. Sem napačno ocenil situacijo? V hipu sem pozabil na moj strateški obrambni plan, v grlu pa se mi je začel nabirati cmok grenkega priokusa in slabe vesti. Konec koncev mi je podarila samo malo pozornosti, jaz pa si izmišljam neobstoječe strahove in jo podim proč! Prispodoba z nerodnim mrožom se mi je v tistem trenutku zdela kar pravšnja...

Z mešanimi občutki sem kljub vsemu spet udobno objel naslonjač. Sodniška piščalka je naznanila pričetek tekme in to je bil zame dovolj močan vzrok, da se nisem hotel več obremenjevati s svojo zmoto. Se bom že kasneje odkupil njej in svoji vesti! Zdaj za to res ni bilo časa. Z očmi sem se prisesal na televizijski ekran in se že pripravljaj, da izklopim možgane. Tedaj pa sem tik pred tem še komaj zaznavno zaslišal glas iz kuhinje: "Oh, skoraj bi ti pozabila povedati! Veš, zadnjič sem nekje videla..."

"Prav, prav, kar kupi!" sem jo olajšano prekinil in z zadnjimi atomi moči hitro izničil zoprni grleni cmok, ki mi je še malo pred tem povzročal slabo vest. Ničesar drugega nisem več hotel slišati. Zadovoljno sem se zamaknil v športni svet.

Pa vendar, nek občutek...